

тенциалната истинност на битието у Яворов трябва да се свърже с това свръхсетивно усилие на лирическия Аз за среща със собствената си метафизична Другост. И ако от трите образа на времето /минало, настояще и бъдеще/ именно бъдещето е средство за автентизация на личността, определена като "битие-към-смъртта", то разчетените тайнствени образни послания на непостижимата *Самост* са залога за битие през смъртта. Напускането на себе си /като *dasein*: в биващото/ и забягването напред към себе си е и път в безкрайността спрямо крайното.

У "късния" Яворов тези два типа гледане/виждане - определени по-горе като видимост и прозрачност, добиват своята окончателна диференциация и прерастват в изразители на два принципиално различни модуса на битието и в крайна сметка откриват явен, но и неявен /несъзнателен за поета/ стремеж към смяна на парадигмата и на самата форма на битие. Слепотата и тъмнината тук са предисловие за провидение и пробив /трансценденция/ в друга форма и истина за битието и времето, в резултат от пресичане на хоризонтите на *logos* и *mithos*, което дава възможност да се разкрие смисъла на фигурите на трансценденцията в късната лирика на Яворов.

Този пробив през видимостта е форма на трансценденция на Аз-а спрямо себе си. И ако видимостта е свързана с екзистирането на лирическия герой,, който "се оглежда наоколо", то именно прозрачността е форма и средство на неговата трансценденция. Така взет в тези две измерения и в този преход "оттатък", "късният" Яворов ни разказва историята на Същото чрез Другото, или още по-точно трансцендентната Другост на Същото. Той ни разкрива раждането на един свръхличностен, надчовешки субект на битие, посредством една поразяваща сила на погледа, способна на пробив на завесата, която отделя "тукашното" от онова, което е "оттатък" и което с квинтесенцията на неговата провиденциална Другост.

В "Смъртта" цената на този преход е един поглед толкова нечовешки могъщ,, че успява да направи прозрачна самата смърт и да се изравни с нея в онтологичните си стойности. В тази творба си дават среща "само моето" /Човекът/ и "винаги моето" /Смъртта/. В погледа на смъртта лирическия герой прочита едно мълчание, което крие тайна, огромна като вселената. През този